

er ret forbavsende. Det ærede Medlem, der talte for det radikale Parti, maa jo være ganske klar over, at man fra den Side tidligere har været enig med Venstre i, at Omraader som de, der her er Tale om, netop er Omraader, hvor det er naturligt at anvende Hjælp til Selvhjælps-Princippet. Jeg skal blot minde om, at det i sin Tid fik et saa stærkt Udtryk, at man ved Udarbejdelsen af det saakaldte Berg-Hørupske Alderdoms-understøttelseslovforslag udtrykkelig medtog en Forsikring og meget stærkt understregede dette under Forhandlingerne.

Det andet Forhold, jeg gerne vilde gøre opmærksom paa, er, at man maa være ganske klar over Rækkevidden af, at man bygger Gennemførelsen af Invaliditetsforsikringen paa Sygekasselovgivningen. At kunne gøre dette giver i mange Henseender Fordele, men det medfører ogsaa Forpligtelser. Det medfører for os den Forpligtelse, at vi, naar vi former Loven, tager praktiske Hensyn til Sygekasseadministrationen, at vi ikke søger af et eller andet Hensyn, som i og for sig kan være berettiget nok, at gøre det hele Apparat mere indviklet, mere kompliceret med Udregninger o. s. v., end det i og for sig er rimeligt, naar vi staar overfor en Administration som Sygekasseadministrationen, der i meget vid Udstrækning virker uden noget Vederlag eller dog for et ringe Vederlag.

Med Hensyn til alle de Enkeltheder, der er berørte, skal jeg i Almindelighed sige, at efter at det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Kragh) udtrykkelig og med Tilslutning fra de senere Ordførere har udtalt, at det var Hensigten at lade disse Lovforslag gaa i Udvalg, for at man kunde underkaste dem en kort og velvillig Behandling, mener jeg, at den nærmere Forhandling om disse Enkeltheder ogsaa for mit Vedkommende kan henvises til Udvalget. Jeg skal imidlertid søge i Korthed at gøre et Par Bemærkninger om nogle af dem. Naar det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds omtalte, at han kunde ønske Aldersgrænsen opad fikseret i selve Loven, dog med Dispensationsmulighed — og denne Betragtning gik igen hos flere senere Talere —, forstaar jeg, at der rørte sig nogen Tvivl om, hvorvidt det ikke kan gaa saaledes i det praktiske Liv, at der fremkommer for stærke Forskelligheder her med Hensyn til Alderen. I den Anledning vil jeg gerne minde om, at Vedtægten skal approberes, og det skal Ændringerne ogsaa, og det er ikke Tanken gennem denne Approbationsbestemmelse at indføre saadanne Forhold, at de enkelte Sygekassers Ønsker kan komme

i Betragtning vedrørende Aldersgrænsemulighed. Jeg vil ogsaa gerne minde om den Bestemmelse, som er indført under Forhandlingerne i Folketinget i § 15, nemlig en Bestemmelse om Dispensation med Appel til Indenrigsministeren.

Angaaende Præmien for de bemedlede, som det ærede Medlem ogsaa omtalte, vil jeg gerne sige, at Princippet ved Udarbejdelsen har været, at de, som gik over til den bemedlede Afdeling, skulde betale beregnede Stats- og Kommunitilskud det fuldt ud.

Hvad angaar Definitionsbestemmelsen i Invaligeloven er det Lovforslagets Bemærkninger, man her har fulgt. Som det ogsaa meget rigtigt er udtalt fra flere Sider, er det i øvrigt de tyske Regler, man har lagt til Grund for Udarbejdelsen af dette Lovforslag. Men naar det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds understregede, at det var Meningen, at vedkommende i al Almindelighed skulde have Evnen til at yde Arbejde nedsat til under $\frac{1}{3}$, er denne Betragtning ganske rigtig, og at det ærede Medlem understregede dette, finder jeg ogsaa rimeligt. Paa den anden Side vil jeg dog gerne udtale, at jeg ikke under Sagens Gang, heller ikke i det andet høje Ting, har truffet nogen som helst Uoverensstemmelse med Hensyn til denne Betragtning. Dette finder jeg det rigtigt udtrykkelig at bemærke i øvrigt i Tilslutning til de Udtalelser, som det ærede Medlem fremsatte.

Det ærede Medlem udtalte fremdeles, hvad ogsaa blev understreget af det ærede 10de Medlem for 6te Kreds, at det nødigt skulde gaa saaledes, at Befolkningen fik et vist Indtryk af, at man med det fyldte 62de Aar var moden til denne særlige Forsørgelse fra det offentlige Side. Det har det ærede Medlem Ret i, men det var jo ogsaa kun en Udtalelse, som det ærede Medlem ønskede at understrege og ikke fremsatte, fordi det ærede Medlem mente, at det skulde være en Følge af den Lovgivning, vi her beskæftiger os med. Forholdet er jo det, at der her er Tale om, hvad en Invalid har Krav paa. Noget andet er, at man tænker sig at forme Aldersrenteforslaget saaledes, at det bygger paa den Betragtning, som det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for, nemlig at det ingenlunde kan siges, at en Person trænger til at komme under denne Forsørg med det 62de Aar, men at man tværtimod maa forudsætte, at vedkommende kan vente med at hæve sin Aldersrente til et langt senere Tidspunkt og derved opnaa det Gode at faa en højere Aldersrente.